

— Ефендилеръ! Азъ си дадохъ трудъ, да изуча хората и отношенията въ палата на Мурадъ-ефенди, и намерихъ, че твърдѣ тежко нѣма да ни бѣде, да прокараме работата си. Настойникътъ на избитъ му е Гъркъ, когото викатъ Павлаки-ефенди; но като много лукавъ челѣкъ, той, кога му предложихъ да допусне, да внесе едно нѣщо въ избата на палата, ми поиска огромна сума.

— Колко? попитаха нѣкои.

— Двайсетъ хиляди лири, рече Субхи-бей. По-малко богатитѣ отъ съзаклѣтниците подкачиха да мърморятъ.

— Цѣлата тая комедия струва ни много пари, забелязва скжперника Пертеви-паша.

Както и да е, рече Абрахамъ-бей, и тази жертва трябва да се поеме на раме. Продължѣте, моля ви, приложи той, като погледна Субхи-бей.

— Азъ ще опредѣля по-точно мисълта си съ това, като кажа, че по-вече отъ тѣзи 20.000 неща ни трѣбва да харчимъ за това обстоятелство, защото Павлаки-ефенди поема върху-си другитѣ, отъ страна. разноски, колкото за слугитѣ, които трѣбва да имъ се замажатъ очитѣ. И тъй, какъ рѣшавате?

— Добрѣ е, добрѣ е! отговориха различни гласове. Само досвѣршетъ тази работа и тогава ще получите паритѣ.

Подиръ туй се залови разговоръ за самата машина, отъ която четирма отъ главнитѣ съзаклѣтници имаха по една часть, защото сѣки отъ тѣхъ, като се страхуваше отъ невѣрството и отъ издѣйството на другитѣ, отричаше да прибере самичкѣтъ цѣлата машина. Но пакъ за самото пренасяне машината въ Мурадъ-ефендиевия дворъ, трѣбваше безъ друго да се събератъ всичкитѣ ѝ части на едно мѣсто.